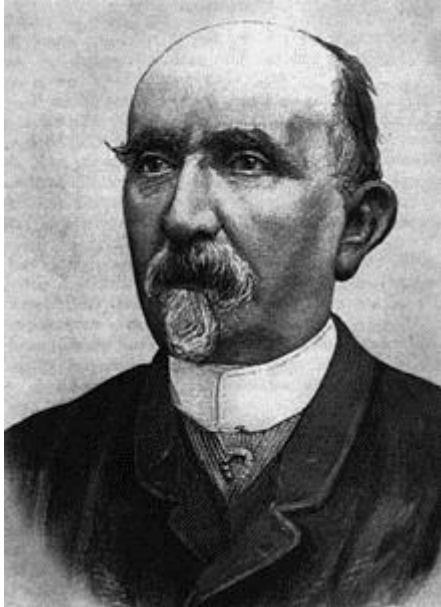

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Carlo Lorenzino 1826 – 1890

De Italiaanse schrijver *Carlo Lorenzino*, die zich naar zijn geboorteplaats Carlo Collodi noemde, publiceerde in 1883 onder de titel *Le avventure di Pinocchio*, het boek dat onmiddellijk een succes werd en in vele talen werd vertaald (in 1915 in het Nederlands). De naam Pinokkio betekent “stukje pijnboom”. Sommige beelden uit het boek zijn wereldberoemd en worden regelmatig geciteerd, met name de lange neus die het gevolg is van liegen. Ik neem het begin van zijn verhaal hier op.

1883 Collodi, *Pinokkio*

Ooit lag er een stuk hout in de werkplaats van een oude timmerman, Meester Antonio genaamd. Maar iedereen noemde hem Meester Kriek, omdat het puntje van zijn neus altijd zo rood en blinkend was als een rijpe kriek. Toen Meester Kriek het stuk hout zag liggen glom zijn gezicht van tevredenheid, en in zijn handen wrijvend van voldoening zei hij zachtjes tegen zichzelf: “Dit hout is hier op het juiste moment, het is heel geschikt om er een poot voor een kleine tafel van te maken.”

Hij nam een scherpe bijl waarmee hij de schors wou verwijderen en het ruwe oppervlak glad wou maken;

maar van zodra hij zijn bijl in het hout zette hoorde hij een heel zwakke stem smeken:

“Sla niet zo hard op mij!”

Met verschrikte ogen keek hij de kamer rond om te ontdekken waar de zwakke stem vandaan kon komen, maar hij zag niemand!

Hij keek onder de werkbank: niemand.

Hij keek in de kast die altijd gesloten was: niemand. Hij keek in zijn mand met houtschilfers en zag niemand. Wie kon het dan zijn?

“Ik zie hoe het komt” zei hij, lachend en in zijn haar krabbend “natuurlijk bestaat dat stemmetje enkel in mijn verbeelding. Laat ik maar verder werken.”

Hij nam zijn bijl weer op en gaf een stevige klap op het hout.

“Oh! oh! je hebt me pijn gedaan!” schreeuwde hetzelfde stemmetje treurig.

Deze keer bleef Meester Kriek stokstijf staan alsof hij aan de grond was genageld. Zijn ogen puilden uit zijn hoofd van schrik, zijn mond bleef openstaan en zijn tong hing bijna op zijn kin. Zodra hij weer nigszins bekomen was van de schrik zei hij, stotterend en bevend van angst: “Maar van waar ter wereld kan dat kleine stemmetje toch vandaan komen? Zou het mogelijk zijn dat dit stuk hout heeft leren schreien en klagen zo als een kind? Ik kan het niet geloven. Dit stuk hout is niets meer dan een blok brandhout zoals al de andere, en wanneer ik het op het vuur leg is het amper groot genoeg om een pot bonen aan de kook te brengen. Hoe kan dat dan? Kan er iemand binnen in het hout zitten? Wel, indien er ie mand in zit, dan is dat spijtig voor hem. Ik zal er vlug ko maf mee maken.”

Dit gezegd zijnde greep hij het arme stuk hout en sloeg het genadeloos tegen de muren van zijn werkplaats. Daarna stopte hij en luisterde of hij een klagend stemmetje kon horen. Hij wachtte twee minuten: niets Vijf minuten: niets Tien minuten: nog altijd niets!

Hij legde zijn bijl opzij en nam zijn schaaf om het stuk hout mooi glad te maken; maar terwijl hij de schaaf over het hout liet glijden hoorde hij opnieuw het stemmetje dat nu lachend zei: “Stop, je kietelt mij.”

